

ԽՕՍՔ ԸՆԴ ՎԱՐԴԱՆԱՅ

Հայրենիքս, որոտագոյ ձայնն ալեփառ հայրապետիս,
 — Դեռնոյ Երէցն օրերուն մեր —
 — Քեզի ընկեր, ոգեւորող այդ Երէցին ընկերն իրաւ, —
 Դարադարձրդ կուտայ պատգամ
 Զերդ կաղանդչէք համասփիւռ իմ ժողովուրդին,
 Լեցընելու մեր մէջ կրկին
 Դասարկացած սէրն ու հաւասքն
 Հայրենիքին եւ կըրօնքին:

Քու արիւնէդ ծընունդ առած,
 Ու քու շունչով վերաստեղծուած
 Մարմինս բերած եմ արգադիր սուրբ խորանիդ,
 Հակասով վէս, կեցած եմ Տես, ամենախոր ըզմայլանով
 Ու կը դիտեմ այդ յաղթապանծ հասակըդ սէգ,
 Որ գիտցաւ դեռ դարեր առաջ
 Ի սպաս դընել ժողովուրդին իր փրկութեան
 Ա.փ մը կտրին քաջերու հետ,
 Եղբայրացած կրօնի անվախ ուխտեալներուն:

Կուգամ քեզմէ առնելու դասն
 Ու իմ կարգին աւանդելու զայն իմ ազգին,
 Քու արիւնովդ շաղախուած բեկորներուն:
 Սակարկողը չեղար կեանքիդ,
 Ոտնակոխած շրջացուցիչ սին խոստումներ,
 Շրջազարդերն ականակուռ, փառքը որոնց,
 Աւխարհական եւ վաղանցիկ,
 Գիտցար զոհել ի շնորհուկըս այն մեկալին,
 Որ խոստացուած էր Արքայէն Սուրբ Հայրերուդ,
 Անկէ՜ որ քեզ, ազգիդ համար,
 Եւ ազգերուն տեղերին,
 Ըրաւ մատաղ Աստուածորդին իր միամայր:

Քեզ հետ այսօր, կուեսիդ կեցած,
 Կախուած եմ, տես, պերն Երթերէդ:
 Խօսէ նառըդ հայրենաւունջ, կըրօնազգած,
 Անգամ մըն ալ,
 Ու լեցուր զիս, եւ ինծի հետ
 Եղբայրներն իմ ծառաւսեանջ
 Ու քոյրերքս փափկասընունդ,
 Որ քեզմէ վերջ,
 Քու մեզ ժառանգ արգած միակ
 Ամենասուրբ աւանդն արդար,
 — Կը դաւանիմ ամօրաբար, —
 Մենք չենք կրցած պահել մահուր,
 Ոչ ալ ունինք կարողութիւն զայն արգելու
 Մեզ յաջորդող սերունդներուն:

Հակասագրի դժնէ ժամուն մենք գիտցանք լոկ նայիլ քեզի,
 Առնել նահանջն այն անքեղուած անւէջ հուրէդ:
 Բայց անկէ դուրս...: Հարց մի տար ինձ:
 Դուն լաւ գիտես
 Ամէն մէկուն սրտին ետին
 Խանձարուրուած արասը սեւ իրարու դէմ,
 Քու պաշտպանած հայրենիքիդ
 Ու կըրօնիդ իսկ սըրբազան...:

Թոյն է դարձած մայրակորոյս զաւկըներուդ
 Աւիւն համակ,
 Ու սառնացած ուղեղն ու ջիղը ամենուն:
 Աւարայրէն առաջ եւ վերջ
 Մեզ կըրտակած խորհուրդիդ դէմ,
 Եղանք անգութ, խոստումնադրութ:
 Ներէ յանցանքն աններելի,
 Խուժանացած, եղբայրասեաց
 Քու սերունդին սա ուժացած,
 Բարձրանալէ առաջ քեզի
 Անգամ մըն ալ տասըն եւ հինգ դարերէ վերջ:

2/3/1951
 Երուսաղէմ

Գ. ՄՈՒՇԵՆՅԱՆ